

Anklageskriftet har følgende tiltale:

overtrædelse af straffelovens § 158, stk. 1, falsk forklaring for retten,

ved den 13. august 2013 i Københavns Byret, som vidner i en sag anlagt af [advokat 1] på vegne af seks demonstranter mod Københavns Politi vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt politiet havde foretaget administrativ frihedsberøvede af de pågældende under den kinesiske præsidents besøg i København den 15. juni 2012, i strid med sandheden at have forklaret følgende:

Tiltalte 1

- 1) "Demonstranterne løb ned mod slotspladsen. Vidnet vurderede på denne baggrund, at de formentlig ikke kunne stole på de aftaler, der var indgået med demonstrationsledelsen. Politiet opstillede derfor gruppevogne på broen mellem Højbro Plads og Slotspladsen, så der ikke kunne komme demonstranter ind på Slotspladsen. Dette gjorde, at demonstrationen ikke var lige så synlig, som hvis demonstranterne havde overholdt spillereglerne".
- 2) "Der var ikke nogen instrukser fra overordnet side om, at personer, der stod med tibetanske flag, skulle fratages disse".
- 3) "Oplysningen om, " at kineserne ikke ville tabe ansigt", brugte politiet ikke til noget. Så længe der var fred og ro, ville de holde afstand, og hvis der opstod problemer, ville de stille og roligt blive mere synlige. Vidnet gav oplysningen om, at kineserne ikke ville tabe ansigt videre til resten af personalet. Det var nødvendigt for dem at være så bredt orienteret som muligt om situationen. Politifolkene kunne møde personalet fra Kina eller andre, der mente, at tingene skulle være anderledes, så det var relevant for dem at have denne viden. Det gjorde blandt andet, at de kunne oplyse, at det var lovligt at ytre sig".
- 4) "Forespurgt om Københavns Politi ville have grebet ind, hvis der havde været en enkelt demonstrant på Slotspladsen med et tibetansk flag, forklarede vidnet, at det ville man ikke umiddelbart, men det var jo i strid med de regler, der var stillet op for demonstrationen. Det ville afhænge af, hvor man stod, og hvordan man opførte sig. Vidnet bekendt var der steder, hvor folk stod med tibetanske flag, men han ved det ikke med sikkerhed".

Tiltalte 2:

- a) "Folk måtte gerne have tibetanske flag med for politiet".
- b) "Lige som Dronningen kom kørende, kom der noget bevægelse i demonstrationen. Derfor kørte bilerne frem, hvis der var nogen, der løb frem".
- c) "Vidnet kender ikke baggrunden for visitationen".
- d) "der så vidt vidnet husker ikke var særlige hensyn eller instrukser, der skulle tages højde for i forbindelse med dette statsbesøg".
- e) "Vidnet så tibetanske flag i området omkring Slotspladsen, men han gjorde ikke noget ved det, og han ved ikke, om nogle af hans kollegaer gjorde noget ved det".

Rettens begrundelse og afgørelse er sålydende:

De tiltaltes forklaringer er afgivet i en civil sag. Domsmandsretten lægger til grund, at forklaringerne hverken er oplæst eller vedstået.

Det fulgte af den dagældende retsplejelovs § 118 a, stk. 1, at en dom "skal indeholde parternes påstande og en fremstilling af sagen, herunder i fornødent omfang en gengivelse af de afgivne forklaringer".

Forklaringerne skulle anvendes til brug for rettens vurdering af, hvorvidt sagsøgerne havde været administrativt frihedsberøvet. Som anført af landsretten i dom af 22. september 2015, angik sagen ikke "om de pågældendes ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, bevægelsesfrihed eller lignende er krænkede."

Domsmandsretten har ved vurderingen nedenfor alene lagt vægt på de oplysninger, som de tiltalte var i besiddelse af eller var bekendt med på tidspunktet for afgivelsen af deres forklaringer i byretten, idet bemærkes, at der under både landsrettens, men også under kommissionsbehandlingerne, kom langt flere oplysninger frem.

Domsmandsretten bemærker tillige, at anklagemyndigheden har rejst tiltale angående brudstykker af de tiltaltes forklaringer. Domsmandsretten finder imidlertid, at disse brudstykker ikke kan stå alene, men i et vist omfang må indgå i den sammenhæng, som forklaringen blev afgivet.

Endelig bemærker domsmandsretten, at det er uvist, hvilke spørgsmål de tiltalte blev stillet, hvilket har betydning for de tiltaltes svar. Denne tvivl skal komme de tiltalte til gode.

Anklagemyndigheden har under proceduren redegjort for, hvorfor straffelovens § 159 ikke er relevant for sagen, herunder at de tiltalte var indkaldt af Københavns Politis egen advokat, og at de derfor kunne have meddelt advokaten - enten at forholdene var anderledes end umiddelbart antaget af advokaten - eller at de ikke ønskede at afgive forklaring. Anklagemyndigheden har tillige henvist til klagesag 38258/03, Van Vondel mod Holland, afgørelse af 23. marts 2006 og klagesag 76574/01, Allen mod Storbritannien, afgørelse af 10. marts 2002. Forsvarerne har tilkendegivet, at de er enige i, at bestemmelsen ikke er anvendelig i sagen.

Generelt

Domsmandsretten lægger til grund, at [Tiltalte 1] deltog på de møder, hvor operationsbefalingen løbende blev udarbejdet. Endvidere var det [Tiltalte 1], der foretog briefing i Gedestalden. Endelig var [Tiltalte 1] leder af KSN, og det lægges til grund, at han under den kinesiske præsidents besøg befandt sig på politigården, hvor han var overordnet leder af politiaktionen.

[Tiltalte 2] blev først sent i planlægningen tildelt opgaver under besøget. Domsmandsretten lægger til grund, at han deltog i briefing i Gedestalden.

Han var ifølge KSN-oversigten tildelt flere opgaver, end han faktisk havde på dagen. Han havde således alene ansvaret for operationel reserve, Lima 2-01 og var selv Lima 1. [Tiltalte 2] deltog både i politiaktionen ved Langelinie og ved Højbro Plads/Christiansborg Slotsplads. Der var ikke udarbejdet taktisk befaling for operationel reserve, men der var udarbejdet taktiske befalinger bl.a. for 02-

11, 04-01 samt 07-07 angående Langelinie, 07-08 bl.a. angående Langelinie og 07-09 angående Rosenborg.

Operationsbefalingen var det overordnede dokument for politiaktionen i forbindelse med præsidentens besøg. På baggrund af operationsbefalingen blev der udarbejdet taktiske befalinger, hvori opgavernes udførelse nærmere kunne beskrives. De taktiske befalinger blev indsendt til [Vidne 1]. Det må på baggrund af forklaringerne i sagen lægges til grund, at dokumenterne lå på Beredskabsportalen, som alle i politiet i princippet havde adgang til, men at de fleste blev gjort bekendt med indholdet via mundtlige briefinger. Indholdet af de mundtlige briefinger var således brieferens forståelse af dokumenterne og forståelse af de mundtlige briefinger, som brieferen selv havde deltaget i.

Domsmandsretten lægger til grund, at der ikke var en konkret sikkerhedsrisiko angående angreb eller andet i forhold til den kinesiske præsidents besøg, men at der altid vil være en abstrakt risiko, som politiet skal tage højde for. Endvidere lægges det til grund, at politiaktionens omfang bl.a. i forhold til antallet af eskorterende motorcykler m.v., også blev afpasset i forhold til den besøgenes opfattelse af sit eget værd.

Udsagn 1 og udsagn b

Det må på baggrund af [Tiltalte 1's] forklaring og de øvrige oplysninger i sagen lægges til grund, at [Tiltalte 1] ikke så, hvad der skete på Højbro Plads. Han udtalte sig derfor i retten på baggrund af oplysninger om episoden, som han havde modtaget efterfølgende, herunder oplysninger fra [Tiltalte 2]. [Tiltalte 1] havde dog forinden episoden på Højbro Plads skitseret en manøvreide med fremkørsel af biler. [Tiltalte 1] har forklaret, at hans manøvreide gik ud på, at bilerne skulle køres frem, hvis der opstod problemer på Højbro Plads, idet bilerne skulle skærme for, at demonstranterne kunne gå mod slotspladsen, idet han havde ordret, at der ikke måtte være demonstration på slotspladsen.

[Tiltalte 2] har forklaret, at bilerne skulle køres ind, hvis nogen løb mod slotspladsen. Det var ikke for at skærme for, at præsidenten kunne se demonstranter. Han opholdt sig på slotspladsen, da bilerne blev kørt frem. Han fik muligt en melding fra [Vidne 16] om, at bilerne var kørt frem.

[Vidne 3] har forklaret, at manøvreideen blev drøftet under briefinggen i Gedestalden, og at det var her ideen om at skærme med busser, så præsidenten ikke kunne se demonstrationen, opstod.

På baggrund af [Vidne 16's] forklaring lægger domsmandsretten til grund, at han havde fået ordre af [Tiltalte 2] på at køre bilerne frem, inden præsidenten kom, idet bilerne skulle skærme, så kineserne ikke kunne se Tibet-demonstrationen og demonstranterne. [Vidne 16] sikrede sig ved endnu en henvendelse til [Tiltalte 2], at han havde forstået ordren korrekt. Forklaringen støttes af [Vidne 18's] forklaring, og denne forklarede tillige, at Lima 1s melding til KSN om, at bilerne var kørt på plads, tydeligt viser, at KSN var bekendt med, at manøvren skulle ske, idet KSN ikke stillede spørgsmålstejn ved baggrunden for manøvren. [Vidne 20] har tillige forklaret, at ordren blev givet allerede under briefinggen fra morgenstunden før dagens indsats. Han forklarede endvidere, at det ville være "søgt" at hindre demonstranternes fremfærd mod slotspladsen med gruppevogne, da demonstranterne bare kunne gå udenom vognene.

Det fremgår af radiomeldingen kl. 19.56.04, at Lima 1 meddelte KSN, at fire Golfer var kørt ind foran demonstrationen, og KSN kvitterede med at spørge, om bilerne var kørt på plads, hvilket bekræftedes af Lima 1, "Ja, bilerne er kørt på plads. Fire stykker - dækker for demo'en". Domsmandsretten finder, at radiokorrespondancen støtter, at indholdet af manøvreideen var, at bilerne skulle

køres frem, uanset om demonstrationen bevægede sig, idet bilerne skulle anvendes til at skærme for demonstrationen og demonstranterne, så præsidenten ikke kunne se dem.

Efter [Vidne 15's] forklaring lægger domsmandsretten til grund, at han af de "operationsansvarlige" havde fået oplyst, at bilerne ville køre ind foran demonstrationen, før den kinesiske præsident kørte forbi med sin kortege. Oplysningen indgik også i en nyhedsudsendelse, der blev sendt kl. 18.00. Det er uvist, om andre end [Vidne 15] havde givet journalisten oplysningerne herom.

Domsmandsretten forstår videre [Vidne 16's] forklaring sådan, at han valgte at køre bilerne frem lidt tidligere, end han var ordret til, idet han fik en melding om "de går frem, de går frem". Hvis demonstranterne gik frem, kunne han ikke udføre den ordre, han havde fået på at skærme, så demonstranterne ikke kunne ses af præsidenten. Det var ikke af sikkerhedsmæssige årsager, at bilerne blev kørt frem.

Efter [Vidne 18's] forklaring, lægger domsmandsretten til grund, at det var ham, der afgav meldingen til [Vidne 16] om, at "De går frem, de går frem". Han har indledningsvist i retten forklaret, at det var en håndfuld eller to, der gik frem. Foreholdt sin forklaring til Den Uafhængige Politiklagemyndighed om, at det var to kvinder, der trådte ned fra kantstenen, har han bekræftet det i retten.

Domsmandsretten vurderer på denne baggrund, at ingen løb, og at det alene var få personer, der trådte ned fra kantstenen. Det bekræftes også af de videooptagelser af demonstrationen, der er forevist i retten. Det var en fredelig demonstration med få deltagere.

Det er objektivt sandt, at bilerne blev kørt frem på grund af bevægelse i demonstrationen.

Domsmandsretten bemærker imidlertid, at efter bevisførelsen må det lægges til grund, at bilerne ikke blev kørt frem ud fra et sikkerhedsmæssigt synspunkt, men blev kørt frem, idet [Vidne 16] vurderede, at han ikke ville kunne skærme for præsidentens kig til demonstrationen, hvis demonstrationen bevægede sig fremad.

Derfor finder domsmandsretten, at både [Tiltalte 1] og [Tiltalte 2] med deres udtalelser i retten bevidst har udeladt den væsentlige oplysning, at bilerne ville blive kørt frem, uanset bevægelse i demonstrationen, da det var den manøvreide, der blev drøftet på briefing i Gedestalden og var ordret fra [Tiltalte 1] til [Tiltalte 2] og videre til [Vidne 16]. Endvidere løb demonstranterne ikke, og selve manøvren med opstilling af bilerne ville i følge [Vidne 20] ikke have haft nogen virkning, hvis demonstranterne ville op til slotspladsen.

Domsmandsretten finder derfor, at [Tiltalte 1] har overtrådt straffelovens § 158 angående udsagn 1, og at [Tiltalte 2] har overtrådt straffelovens § 158, angående udsagn b, da udtalelserne efter bevisførelsen er vildledende og misvisende, netop fordi begge de tiltalte havde givet ordre om, at bilerne skulle køres frem foran demonstrationen, uanset om demonstranterne gik frem eller ej, for at sikre, at præsidenten ikke kunne se demonstrationen.

Udsagn 2

[Tiltalte 1] har forklaret, at han svarede på, om hans overordnede havde givet ham ordre på at tage tibetanske flag.

Denne forklaring stemmer overens med oplysningerne i mail af 1. august 2013, hvori det anføres, at [Tiltalte 1] vil blive spurgt ind til, om "vi havde modtaget instrukser "fra højere sted"".

Der er herefter en sådan usikkerhed angående, hvad [Tiltalte 1] blev spurgt om, at hans udtalelse allerede af denne grund ikke er en overtrædelse af straffelovens § 158.

Udsagn 3 og udsagn d

Det er uklart, hvad baggrunden var for, at [advokat 1] kunne spørge [Tiltalte 1] om, hvordan de tolkede "at kineserne ikke ønskede at tabe ansigt", når operationsbefalingen og dermed den nedskrevne trusselsvurdering ikke indgik i sagens dokumenter, og da det ikke fremgår af den af dommeren gengivne forklaring, at [Tiltalte 1] forud herfor har forklaret herom.

Stort set alle vidner har forklaret, at præsidenten skulle skærmes mod at se demonstranter, demonstrationer og flag. Enkelte, bl.a. [Vidne 5], har forklaret, at det var helt sædvanligt, når der var besøg fra Kina.

Det fremgik tydeligt at operationsbefalingen under trusselsvurderingen, at det var PET's opfattelse, at det var meget afgørende for kineserne, at "de ikke taber ansigt" ved konfrontation med demonstrationer eller lignende. Anmeldte demonstrationer blev ligeledes indsat i trusselsvurderingen i 3. og 4. udgave af operationsbefalingen. [Vidne 6] forklarede således også om "værdighedsprincippet", som var et vigtigt princip, der blev omtalt meget.

Vidnerne, [Vidne 4, Vidne 5, Vidne 6, Vidne 11, Vidne 12, Vidne 16, Vidne 18, Vidne 19 og Vidne 20] har alle forklaret, hvordan de blev briefet om, at kineserne ikke måtte se demonstrationer og nogle, at der skulle tages flag, og flere af vidnerne har forklaret, at de var bekymret over ordren, og enkelte har forklaret, at deres mandskab eller kollegaerne ikke fulgte de ordre, som blev givet, og at det var vigtigt at anvende radioen frem for mobiltelefonen, så eventuelle ordre blev logget.

Domsmandsretten må på baggrund af forklaringerne lægge til grund, at Københavns Politis personale gjorde alt for at sikre, at præsidenten ikke så demonstrationer, flag eller demonstranter.

Ovennævnte støttes også af den radiokommunikation, der indgår i sagen.

Det er derfor direkte usandt både objektivt og subjektivt, når [Tiltalte 1] forklarede, at politiet ikke brugte oplysningen om, at "kineserne ikke ville tabe ansigt" til noget, og det er ligeledes usandt, når [Tiltalte 2] forklarede, at der så vidt han husker, ikke var særlige hensyn eller instrukser, der skulle tages højde for. Domsmandsretten finder ikke, at det kan ændre på denne bedømmelse, at dansk politi måske i årevis havde gennemført kinesiske besøg på denne måde.

[Tiltalte 1] har derfor overtrådt straffelovens § 158 angående udsagn 3, og [Tiltalte 2] har overtrådt straffelovens § 158 angående udsagn d.

Udsagn 4, udsagn a og udsagn e

Anklagemyndigheden har ikke ført bevis for, at der var et egentlig forbud mod tibetanske flag, og [Vidne 2] står alene med sin forklaring om, at det direkte under en briefing blev sagt, at der skulle tages flag fra demonstranter. Det bemærkes hertil, at der efter bevisførelsen er tvivl om, hvilken briefing [Vidne 2] deltog i, og at [Vidne 2] subjektivt kan have opfattet briefinggen anderledes end de øvrige vidner, der har afgivet forklaring under sagen.

Udsagn 4 er et hypotetisk spørgsmål, som derfor ikke som sådan kan stå alene, selv om eftertiden viste, at der faktisk blev taget flag fra personer, der befandt sig på slotspladsen. [Vidne 6] formulerede det således, at "han accepterede noget, som var forfærdeligt". Der er imidlertid også afgivet forklaringer om, at der var små flag, der ikke blev taget. Slotspladsen er et stort område, og som

chef for KSN og placeret på Politigården afgav [Tiltalte 1] efter domsmandsrettens opfattelse ikke falsk forklaring ved udsagn 4, da han besvarede det hypotetiske spørgsmål.

Udsagn a er heller ikke objektivt falskt eller bevidst urigtigt. Der var eksempelvis tibetanske flag ved Højbro Plads. [Vidne 22] har endvidere bekræftet, at [Tiltalte 2] afviste en kinesisk sikkerhedsvagts anmodning om at fjerne flag, ligesom der var små flag på slotspladsen.

Som anført ovenfor, er der ikke ført fornødent bevis for, at der på forhånd var ordre fra hverken [Tiltalte 1] eller [Tiltalte 2] om, at personer ikke måtte have flag. Det er muligt, at der under briefinger eksempelvis på Artillerivej er sagt noget herom, hvilket dog ikke med sikkerhed kan føres tilbage til de tiltalte.

Der måtte ikke være demonstranter på slotspladsen, og en person med flag blev betragtet som en demonstrant, hvorefter personen blev henvist til Højbro Plads, og det var i den sammenhæng, at udtalelse a blev sagt af [Tiltalte 2], hvilket domsmandsretten tillægger betydning ved vurderingen af, om udsagnet er vildledende og misvisende.

Det fremgik af operationsbefalingen, at man straks skulle kontakte KSN, hvis man blev opmærksom på demonstrationer eller manifestationer/happenings. Det kan i sig selv heller ikke tillægges betydning i forhold til en vurdering af, om der er afgivet falsk forklaring, da denne beskrivelse må anses for nødvendig for KSN's muligheder for at styre operationen, henset til de tiltaltes forklaring om, at der altid vil være en sikkerhedsrisiko ved et præsidentbesøg. De tiltaltes forklaringer herom støttes af flere af vidnerne.

Situationen i Kongens Have, hvor en demonstrant blev ordret at lægge flaget ned, når præsidenten ankom til Rosenborg Slot, viser alene, at man ikke måtte vise flaget - ikke at man ikke måtte have flag, hvilket dog kan være overtrædelser af andre rettigheder, som de tiltalte ikke er anklaget for i denne sag. Domsmandsretten henviser herved til det ovenfor anførte om den generelle opfattelse i Københavns Politi om, at præsidenten skulle skærmes for at se demonstrationer, demonstranter og flag.

Domsmandsretten finder derfor, at Tiltalte 2 ikke ved udsagn a har afgivet falsk forklaring.

Angående udsagn e finder domsmandsretten derimod, at [Tiltalte 2] afgav bevidst usand forklaring. Uanset, at radiokommunikationen og nyhedsindslag først blev offentliggjort efter, at [Tiltalte 2] afgav forklaring, finder domsmandsretten, at [Tiltalte 2] selv var bekendt med de forhold, der herved kom frem. Domsmandsretten lægger herved vægt på, at [Tiltalte 2] via radioen gav ordre til, at flag skulle tages fra en demonstrant. Endvidere fremgår det af videomaterialet fra DR Nyhederne ("hændelse 7 og 8"), at [Tiltalte 2] befandt sig på slotspladsen, og at han kort talte med [Vidne 13], der netop havde fået frataget sit flag og var ved at blive ført mod Højbro Plads. [Tiltalte 2] ses ligeledes vende med front mod cyklisten med tibetflag på stang, da to betjente henvendte sig til cyklisten og lagde flaget ned. Det er muligt, at der var et polititaktisk grundlag for handlingerne, men det har ikke betydning for vurderingen af, om [Tiltalte 2] afgav sandfærdig forklaring.

Det må på baggrund af bevisførelsen lægges til grund, at [Tiltalte 2] gjorde noget ved flag på slotspladsen, idet han ordrede "Tag flaget fra dem. Kom", og idet han så, hvordan kollegaerne dels tog flag fra demonstranter og dels førte personerne mod Højbro Plads. Det har ingen betydning for

strafansvaret, at radiomeldingen er afgivet af en radio-ordonnans, da meldingen kom fra Lima 1, hvilket var [Tiltalte 2].

[Tiltalte 1] frifindes derfor for overtrædelse af straffelovens § 158 angående udsagn 4, mens [Tiltalte 2] frifindes for overtrædelse af straffelovens § 158 angående udsagn a, men dømmes i forhold til udsagn e.

Udsagn c

Domsmandsretten lægger til grund, at [Vidne 7] blev visiteret to gange under sit ophold ved Lange-linie. Domsmandsretten lægger på baggrund af [Vidne 7's] forklaring til grund, at hun ved den første episode blev stoppet af en [politiassistent], mens hun anden gang blev stoppet af betjente, der aldrig er blevet identificeret. Det er også uklart, hvem der havde kommandoen over disse betjente.

Domsmandsretten bemærker, at det fremgår af mail af 1. august 2013 fra Københavns Politis advokat til bl.a. [Tiltalte 2], at "den påståede frihedsberøvelse er en episode efter kontakten med [politiassistenten]." Domsmandsretten formoder derfor, at [Tiltalte 2] er spurgt ind til den sidste hændelse.

Domsmandsretten lægger til grund, at [Tiltalte 2] er blevet spurgt ind til episoderne både af egen advokat samt af [advokat 1], og den del af forklaringen, der er rejst tiltalte for, er en besvarelse af egen advokats spørgsmål, da det fremgår af gengivelsen af forklaringen i dommen, at svarene på [advokat 1's] spørgsmål er gengivet efterfølgende.

Henset til de rammer, som fremgår af mail af 1. august 2013, herunder at [Tiltalte 2] besvarede spørgsmål om baggrunden for visitationen både til sin egen advokat og efterfølgende til [advokat 1], hvor [Tiltalte 2] forklarede, at "Han mener, at det var fordi betjenten ville se, om hun havde noget på sig, hun kunne bruge mod præsidenten", finder domsmandsretten, at der er en begrundet tvivl om, hvilken episode [Tiltalte 2's] svar (udsagn c) angår, hvorfor der ikke er det til domfældelse fornødne bevis for, at [Tiltalte 2] har overtrådt straffelovens § 158 angående udsagn c.

Straffastsættelse

Straffen fastsættes for tiltalte [Tiltalte 1] til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 158. Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1.

Straffen fastsættes for [Tiltalte 2] til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 158. Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1.

Domsmandsretten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at straffen for falsk forklaring sædvanligvis fastsættes til ubetinget fængsel i 60 dage.

Imidlertid er der gået mere end 10 år, siden de tiltalte afgav forklaring, og mere end 5 år fra tiltalen blev rejst. Endelig har de tiltalte indledningsvist været forflyttet og siden suspenderet fra deres stillinger i politiet. Domsmandsretten har derfor både nedsat udmålingen af straffen samt fulgt anklagemyndighedens begæring om at gøre straffen rent betinget, jf. den tidligere gældende straffelovs § 82, nr. 12, nr. 13 og nr. 14 (nugældende § 82, nr. 12 og nr. 13 samt § 82, stk. 2), samt menneskerettighedskonventionens art. 6, stk. 1.

Sagens omkostninger

Som anført ovenfor angående straffens udmåling bevirker sagsbehandlingstiden, at domsmandsretten finder, at de tiltalte bør kompenseres yderligere herfor i medfør af den tidligere gældende straffelovs § 82, nr. 13 (nugældende § 82, nr. 13 og § 82, stk. 2), samt menneskerettighedskonventionens art. 6, stk. 1, således at statskassen skal betale sagens omkostninger.

Det bemærkes herved, at Tibetkommission I angik årene 2012, 2013 og 2014, og Tibetkommission II angik en undersøgelse af nye oplysninger. Disse kommissionsnedsættelser kan ikke bebrejdes de tiltalte, uanset at sagen efter nedsættelse af Tibetkommission II blev sat i bero på de tiltaltes begæring og under protest fra anklagemyndigheden.